

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 183/2014
16.07.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије: Бранка Станића, као председника већа, судије Браниславе Апостоловић и судије Гордане Ајншпилер – Поповић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца Друштвено предузеће за трговину и услуге Ш.к.н.-п. у стечају из Б.,..., против тужених 1) Друштво за трговину Б. О.Д. Б.,...; 2) Ш.-к. ДД за трговину и инжењеринг Б.и Х., С.,..., 3) Друштво за трговину Ш.к.-н.Д.О.О. из Б., ..., чији је заједнички пуномоћник В.Р.Б.Г. адвокат из Б., одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж број 2899/13 од 19.05.2014. године, донео је у седници већа одржаној дана 16.07.2015. године, следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца Друштвено предузеће за трговину и услуге Ш.к.н.-п. у стечају из Београда изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж број 2899/13 од 19.05.2014. године.

Образложење

Решењем Привредног суда у Београду П број 1945/2010 од 12.03.2012. године у ставу 1. изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да је ништав уговор о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу закључен између првотуженог и друготуженог и оверен пред Другим општинским судом у Београду Ов број 20485/07 дана 18.12.2007. године. Ставом 2. Изреке, констатовано је да је повучена тужба тужиоца у делу у којим је тражио да се утврди да је ништаво решење Агенције за привредне регистре БД 151764/2007 од 19.12.2007. године којим се региструје оснивање привредног друштва Ш.к.-н. ДОО из Б.,.... Ставом 3. изреке решења, обавезан је тужилац да исплати туженима парнични трошак у износу од 105.050,00 динара у року од 8 дана од дана пријема решења.

Решењем Привредног апелационог суда Пж 2899/13 од 19.05.2014. године, у ставу 1 изреке, настављен је поступак у правној ствари прекинут

решењем истог суда Пж 5176/12 од 26.07.2012. године, тако да је ставом 2. изреке, одбијена жалба тужоца као неоснована и потврђено решење Привредног суда у Београду П 1945/10 од 12.03.2012. године у ставу 1. и 3. изреке.

Против решења Привредног апелационог суда Пж број 2899/13 од 19.05.2014. године, тужилац преко пуномоћника из реда адвоката је благовремено изјавио жалбу и то у односу на став 2. изреке, због погрешне примене материјалног права. Предложио је да Врховни касациони суд уважи жалбу и укине решење Привредног апелационог суда и Привредног суда у Београду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у складу са одредбом члана 399. а у вези са чланом 412. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 11/09) који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14) и утврдио да ревизија тужоца није основана.

У поступку доношења побијаног решења, није учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Друге битне повреде поступка се у ревизији не истичу.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је поднео тужбу којом је тражио да се утврди да је ништав Уговор о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу закључен између првотуженог и друготуженог и оверен пред Другим општинским судом у Београду Ов број 20485/07 од 18.12.2007. године. Тужилац тужбени захтев заснива на наводима да је оснивачки акт трећетуженог ништав јер је противан Закону о потврђивању споразума по питању сукцесије, да има недопуштени основ те је извршено непуноважно и противзаконито располагање друштвеном имовином која је унета као оснивачки улог код трећетуженог.

Првостепени и другостепени суд су спорни однос решавали применом одредби члана 69. Закона о регистрацији привредних субјеката („Службени гласник РС“ број 55/2004 ... 111/2009) који је важио у периоду од 31.12.2004. године до 01.02.2012. године. Наведеном одредбом регулисана је могућност подношења тужбе за утврђење ништавости регистрације података о привредном субјекту, укључујући и регистрацију његовог оснивања у случају да су у регистрационој пријави наведени нетачни подаци, да је регистрација извршена на основу лажног документа издатог у незаконитом спроведеном поступку или документа са неистинитим подацима и ако постоји други законом предвиђени разлози. Нижестепени судови су заузели став да тужилац нема правни интерес да тражи утврђење ништавости предметног уговора као оснивачког акта, јер је одредбом члана 69. Закона о регистрацији привредних субјеката предвиђена једино могућност да се захтева утврђивање ништавости регистрованих података а не и оснивачког акта а рокови за подношење тужбе прописани чланом 69. Закона о регистрацији и привредних субјеката су истекли, те се не може вршити промена података регистрованих код Агенције за привредне регистре. Нижестепени судови су даље закључили, да промена регистрованих података као правна последица, није могућа по пресуди којом се утврђује ништавост оснивачког акта,

јер уговор о оснивању има статусно правно дејство, обзиром да се исти уписује у регистар привредних субјеката, тако да у ситуацији кад би се утврдила ништавост уговора по основу пресуде, не би било могуће брисање уписа оснивања. Са наведених разлога, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се утврди ништавост уговора о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу који је закључен између првотуженог и друготуженог а којим је извршено оснивање трећетуженог у спору.

Врховни касациони суд налази да су правилно нижестепени судови закључили да тужилац нема правни интерес за подношење тужбе са захтевом да се утврди ништавост оснивачког акта – конкретно уговора о оснивању друштва.

Предметним уговором о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу коју су закључили првотужени и друготужени, извршено је оснивање трећетуженог, чији су оснивачи првотужени са уделом од 33,3 % и друготужени са уделом од 66,7 %. На основу овог уговора Агенција за привредне регистре решењем Бд 151764/07 од 19.12.2007. године уписала је оснивање трећетуженог као привредног субјекта у регистар привредних друштава.

Правни интерес за подношење тужбе за утврђење ништавости оснивачког акта, постоји онда када је потребно да се обезбеди заштита права тужиоца која су му угрожена оснивачким актом, односно уписом у судски регистар. У случају повреде права било да су у питању облигациона права или стварна права, тужилац може поднети тужбу директно против лица које је оснивач а које му је то право повредило или директно против лица које је основано, па на пример тражити наплату потраживања или тражити враћање имовине било покретне или непокретне уколико је неко од оснивача незаконито располагао имовином тужиоца и исту унео као оснивачки улог, али такво право се не може остварити утврђењем ништавости оснивачког акта. Тужилац ни у тужби нити током поступка није јасно образложио које је то његово право повређено да би морао да се заштити на начин на који је тужбу усмерио па су правилно нижестепени судови такву тужбу одбацили због недостатка правног интереса.

Са наведених разлога, Врховни касациони суд налази да се не могу прихватити наводи ревизије тужиоца да је побијано решење донето погрешном применом материјалног права.

То су разлози због којих је Врховни касациони суд на основу процесних овлашћења из члана 405. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци решења.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**